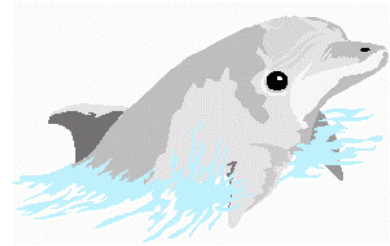

KAKOR VODA ZA RIBE

Družinski duh

Majhni otroci z izredno zavzetostjo zlagajo sestavljanke (puzzle) in nedolžne otroške oči zažarijo od sreče in ponosa, ko je sestavljanke gotova. Četudi manjka samo en droben del, ga vztrajno iščejo in so s svojim delom zadovoljni šele, ko so ga našli in je slika popolna.

Družino lahko primerjamo takšni sestavljanke. Mnogo drobnih delčkov sestavlja celoto – srečno družino; ne le njeno sliko, ampak njeno realnost. Kateri so njeni 'delčki'? Don Bosko bi dejal: **družinski duh**. To je temelj njegovega vzgojenega stila.

Don Bosko je hotel, da se njegove ustanove ne imenujejo zavodi, ampak hiše. V kratkem opisu preventivnega sistema je zapisal, da morajo biti vzgojitelji kot **ljubeči očetje**. V njegovih hišah vlada ozračje družinskega duha, kjer mladi najdejo ljubeče vzgojitelje in kjer se vsakdo dobro počuti. Ozračje družinskega duha je torej za mlade to, kar je voda za ribe.

Kateri so torej elementi družinskega duha? Don Bosko je z jasno intuicijo zaznal, da družine ne povezujejo toliko krvne vezi, niti ekonomsko ali socialno blagostanje. Edina vez, ki naredi družino zares družino, je **ljubezen**. Samo ljubezen da otroku in mladostniku telesno, moralno, psihološko, kulturno in duhovno hrano, ki mu omogoča vsestransko rast. Ljubezen ni pesek, ampak trdna skala, na kateri se lahko zgradi srečna družina.

V družini vlada primarno čustveno ozračje. Srečna družina je družina, ki živi v resničnem globokem, iskrenem in trdnem čustvenem ozračju. Samo tu lahko otroci rastejo v trdno, pozitivno osebnost.

Mnogo elementov pravega družinskega duha bi lahko nanizali. Ustavimo se le ob nekaterih.

NAVZOČNOST

To je investicija energij, časa, volje, dela, žrtve; z drugo besedo: je vse to, kar s tem *kar si*, daješ družini. Družina je na prvem mestu. Vse preveč in žal s časom vse več družin umira zaradi zanemarjenosti. Družina je sistem, kar pomeni, da nihče ni izvzet, nihče ni zgolj gledalec, nihče ne more reči: "Ne spadam zraven." V družini vsakdo prejema in daje; vsakdo ima v njej svoje mesto; če ga ne bi bilo, bi bil ves sistem drugačen, bi bila neka druga družina. Karkoli se zgodi, ne more nihče reči: "Mene ni bilo." "Ne tiče se me." Tudi kdor se hoče izmuzniti s svojim obnašanjem sporoča "Sem!" Njegovo zadržanje vpliva na druge člane in drugi vplivajo nanj. Karkoli dela – četudi ves dan le poležava ali se upijanja, da bi mogel reči: "Ni me bilo," – se s tem stori navzočega. Le, da s svojo slabo voljo, ... prinaša nerazpoloženje. Vse drugače pa je s tistim, ki si prizadeva, da bi dajal boljše.

MEDSEBOJNA LJUBEZEN

17 letna Špela s teto odhaja od zelo bolnega očeta v bolnici. Med potjo zamišljena reče: "Le kaj je mami jedla za kosilo? Takoj po šoli sem šla v bolnico k očetu in zdaj je že večer. Sama si gotovo ni pripravila nič toplega." Teta je presenečena, da tako mlado dekle, ki bi ji lahko rojile po glavi neumnosti ali vsaj le skrb zase, misli na to, kaj bo jedla mami, ker ji sama ta dan ni skuhala kosila. Od očeta, ki se je vse življenje tiho daroval; od mame, ki se je darovala na drugačen način, se je sama naučila darovanja, ki je – ljubezen. Špela se bo gotovo znala darovati, ko si bo ustvarila lastno družino. Verjetno se ne bo spraševala: "Koliko me bo stal otrok? Čemu se bom morala odpovedati zaradi moža, zaradi otrok?" V njenem srcu in v njenih dejanjih ni prostora za pretirano preračunljivost. Ljubezen je vsa v darovanju. Ko se nekdo nesebično daruje, presenečen ugotavlja, da mnogo več prejema in, da se njegovega srca poljšča radost. V družini, kjer si vsi prizadevajo tako živeti, vlada nepopisna sreča. Za družinsko srečo je namreč odgovoren vsakdo.

Največ povedo dejanja, a ljudje smo potrebni tudi besed. Starša sta pripovedovala, da svojim otrokom vsak večer in večkrat čez dan ponavljata: "Andreja, rad te imam!" "Marko, rada te imam!" Tudi kadar koga od njih skregava, so najine besede: "Rad te imam!" Teh nekaj preprostih besed je kakor balzam za dušo. Otroku, zakoncu, ... še dolgo odzvanjajo v ušesih in se zasidrajo globoko v dušo. Kako čudovita gotovost je za otroka je slišati, doživljati: tudi ko naredim kakšno neumnost, me imajo radi. Družinska ljubezen je vedno odpuščajoča. Ko starši skregajo otroke, le-ti niti za trenutek ne podvomijo v njihovo ljubezen.

SKUPNO DELO IN POGOVOR

Na vprašanje: "Kaj je potrebno, da je družina lahko srečna?" je 1500 mladih odgovorilo: Ne denar, ne avtomobili, ne moderna hiša, ampak: "da bi lahko delali skupaj". Neka mati je zapisala: "V prostem času skupaj delamo in se skupaj igramo. Ko smo skupaj delali, smo občutili, kako smo si blizu."

"Veliko časa posvečamo spontanemu pogovoru," je dejal neki oče "in včasih pride na dan kakšen problem, notranje razpoloženje ali vrednota, ki jih nosimo v sebi in je dobro, da se o njih pogovorimo. Če moj otrok ne bi mogel govoriti z menoj o avtomobilih ali športu, kako naj pričakujem, da bo spregovoril z menoj o perečih vprašanjih droge, ...?" Starši se morajo naučiti predvsem govoriti z otroki in ne otrokom.

Tudi dobre družine imajo probleme, toda sposobne so jih premagati. Kadar se pojavi kakšen problem, ne vprašajo: "Kdo je kriv?" in ne izgubljajo časa z analiziranjem negativnih strani ali oseb. Njihovo vprašanje je: "Kako se lahko izkoplremo iz tega problema?"

KORENINE

Družinska ljubezen ne preživi brez globokih korenin. Srečne družine v vsakdanjem življenju izražajo svojo duhovnost. Drug z drugim ne delijo le hrane in stanovanja, ampak tudi globoke duhovne vrednote. Družina, ki moli, sčasoma postane velika duša polna nežnosti, odpuščanja, razumevanja, Boga.

Naloga:

Z vsem tem, kar sem in kar delam, hočem biti danes resnično navzoč v življenju svoje družine.

Priredila po knjigi: Bruno Ferrero, Srečni starši po don Boskovem vzgojnem stilu.

s. Marija Imperl